BİNBİR ROMAN

Cilt: 9 - Sayı: 202 - 25 Kuruş

26 - Mart - Çarşamba - 1952

18/1

EŞRARIN ÇOCUĞU

ŞEN NE CEVAP VERDİN?

SADECE ARKADAŞIZ DEDİM GÜLDÜ SURATINA BİR TABİAT AŞKET MEMEK İÇİN KENDİMİ GÜÇ TUTTUM

ŞU DÜNYA ÇOK KÖTÜ RİTA. İKİ GENÇ BİR ARADA GÖRÜNSE HEMEN TAHAYYÜL EDERİYORLAR.

NEYSE YARIN HAREKET EDİYORUM ZATEN

İTALYA'YA NİÇİN DÖNÜYORSUN? LEON BENİ YALNIZ BIRAKMAZ.. HEM SONRA ELALEMİN DİLİNDEN DE ZEVKİ NE

BUDAPEŞTE'YE GİDECEĞİM BEŞ GÜN SONRA DÖNECEĞİM. İTALYA'YA BERABER GİDERİZ

PEKİ NEYE GİDİYORSUN? SENİDEN GELİP BENİ ALACAK. MASUN BURADA?

VERDİĞİM SÖZÜ TUTMADIN. GİTTİ GÖRDÜN MÜ? BUDAPEŞTE'YE PARA GİDİYORUM. SEN DE ÖMÜR SÜRÜP ÖLDÜRÜN. AMA İYİ DEĞİL Mİ?

NASIL İSTER İSEN ÖYLE HAREKET ET.

TEŞEKKÜR EDERİM RİTA.

ERTESİ GÜN UÇAKTA.

ÇOK İYİ HATIRLIYORUM. YALANCI DA OTURMUŞTUR. BEN «BAK, AY» DEDİM. O DA «BİZDE BAK BÖYLE İSNİDİR. MESELA BEN BUDAPEŞTE'DE BAK SOKAĞINDA 25 NUMARADA OTURUYORDUM» DEMİŞTİ

ÖĞLEDEN SONRA 25 NUMARALI EVİN ÖNÜNDEYDİ.
NE DİYE TEREDDÜT EDİYORUM? BENİ ÖLDÜRMEZ YA. İTALYADAN BURAYA ONUN İÇİN GELDİM, AMA AŞKI NEFRETE ÇEVRİLMİŞSE O FENA
KAPIYI ONALTI YAŞLARINDA SEVİMLİ BİR KIZ AÇTI.
BONJUR MATMAZEL.. MACARCA BİLMİYORUM.. FRANSIZCA BİLİR MİSİNİZ? BEN BAYAN SUSAN'I ARIYORUM..
ABLAM.. O EPEY ZAMANDIR İTALYADA..
İMKÂNSIZ.. ON GÜN KADAR EVVEL BURAYA DÖNMEDİ Mİ?
HAYIR MÖSYÖ.. İTALYADA.. GÜLE GÜLE.. BONJUR.
18/2
MAŞALLAH.. NE TERBİYE.. ACABA SUSAN SAHİDEN BURADA MI? YOKSA BENİ GÖRMEK Mİ İSTEMİYOR?
FUAR CİVARINA GELMİŞTİ.
ALLAHIM.. AKLIM FİKRİM ONDA.. ŞİMDİ NEREDE BULACAĞIM ONU? FAKAT O KIZCAĞIZIN HALİ NEYDİ ÖYLE?
BİR AN DÖNEN BİR SAHNE ÖNÜNDE DURDU VE MODELLERE BAKTI.
202/2
BİRDENBİRE YILDIRIMLA VURULMUŞ GİBİ DONUP KALDI.
SUZAN.. SUZAN.. ALLAHIM SUZAN DEĞİL Mİ BU?
ARKASI VAR

Nişan Günü

Nakleden: F. Demiray

yra cevabını askıdan indirir. ken hafif sesle şarkı söylemekten kendini alamıyordu. O kadar mesutta ki! Hava o kadar güzeldi ki! Serin ve zarif elbisesini giydi, saçını uzun uzun fırçaladı ve aynanın karşısına geçti. Saadet yanaklarında gül gül yanıyor, gözlerini parlatıyordu. Myra güzel bir kız sayılıyordu. Ama şu anda çok güzel sayılacak kadar çekici bir hali vardı.

— «Saadet bana yaklaşıyor!» diye düşündü. Saçlarına birkaç çiçek taktı. Yüzünü hafifçe pudraladı ve dudaklarını boyadı. Ayağa kalkarak kendisini son bir defa seyretti. Sonra elini annesinin kalbine götürerek tuvalet masasının karşısına oturuverdi. Aynaya bakıyor fakat kendini görmüyordu. Dışarda Haziran gününün ikindisi bütün şa'şaasıyle hüküm sürmekteydi. Fakat Myra artık ne yeşil yapraklı dallardan uzun güneşin ne de ötüşen kuşların farkındaydı.

Kendini aynada bu kadar güzel görünce içi ansızın bir felâket hissiyle doluvermişti. Hakikat, hayat hiçbir zaman bu kadar harikulâde olmamıştı. İnsanın hem yirmi beşinci yaş günü hem de delice sevdiği adamla nişanlanması aynı güne rastlarsa hava da fevkalâde güzel olursa.. Myra.

— «Muhakkak bu günün sonu fena bitecek!» diye düşündü.

Nişandan, hattâ düğünden son dakikada vaz geçen erkekler... romanlarda ve gazetelerde okuduğu bütün buna benzer hâdiseler birer birer Myra'nın aklından geçiyordu.

Annesi genç kız azimkâr bir tavırla ayağa kalktı. Pudra pomponunu tekrar yüzünden geçirdi ve kendi kendine,

— «Âsabım gergin!» diye söylendi. «Vehimlere kapılıyorum.» Saatine baktı. «Ama geç kalmışım! Ken şimdi gelir! Onu bekletmemeliyim!»

Aynaya son bir defa baktı. Fakat deminki harikulâde güzelliğinden eser kalmamıştı. İçindeki bir ışık sönmüştü sanki.

Ağır ağır merdivenden aşağı inmeğe başladı. Merdivenin ortasındayken kapı zili çalındı. Ken gelmişti. Myra deli gibi koşarak kapıyı açtı. Elinde bir telgrafla postacıyı görünce gene elini kalbine götürdü ve bayılmamak için kapıya yaslandı. Postacı:

— «Anneniz için Miss Myra,» diyordu.

Myra hiç sesini çıkarmadan telgrafı aldı. Ken muhakkak nişandan vaz geçmişti. Veyahut hastalanmıştı.

Kapı çalınıp da ses seda çıkmayınca merak eden annesi onu elinde telgrafla, bembeyaz, taş kesilmiş bir halde buldu. Myra güçlükle,

— «Sana bir telgraf,» diye mırıldandı.

Annesi merakla telgrafı alıp açtı. Telgraf Ken'dendi. Ve Myra'nın annesine,

«Çocuğumuzun kız olmasına ne kadar seviniyorum!» diyordu.

Yarım saat sonra Ken geldiği zaman Myra'yı ömründe bu derece güzel bulmadığını söyledi!

Kendini aynada bukadar güzel görünce içine ansızın bir felâket hissi doluvermişti.

ACIMAK

Genç anne mutfakta kayarak düşmüştü. Dört yaşındaki oğlu hemen ağlamağa başladı. Annesi,

— "Neden ağlıyorsun?" diye sordu. "Senin bir yerin acımadı ki!"

Oğlan, "Acıdı işte!" diye hıçkırdı; "kalbimin içindeki hisler acıdı!"

BEN DEĞİL

Arkadaşı Maryüs'ü korkütücü sarhoş görünce:

— Bu ne hal yahu, dedi, niye bukadar içtin.

— Karımın ölümünden doğan kederi unutmak istiyorum.

— Karın öleli bir buçuk seneden fazla oldu!.. Anlaşılan sen içkiye alıştın.

— Ben alışmadım, kederim alıştı.

NASIL OLSA

Yeni gelin bir dükkân vitrininde ansızın harikulâde nefis bir esvap görmüş ve hemen aşık olmuştu. İçeri koştu ve satıcı kıza,

— "Vitrindeki esvabı almak istiyorum!" dedi. "Harikulâde bir şey!"

Kız, "Evet, efendim," diye cevap verdi. "Hamile hanımlar için yapılmış olduğu hiç belli değil!"

Yeni gelin, "Hamileler için mi?" diye bağırdı. Sonra omuz silkti: "Olsun, verin. Kocam nasıl olsa çocuk istiyor!"

MEĞER

Ali Dayı seksen yaşında olduğu halde ihtiyarlığının hiç farkında değildir. Bir gün dizine kadar çamurlu suya batmış bir halde çıka geldi.

— "Derenin öbür tarafına geçip inekleri bakayım dedim," diye izahat verdi. "Eskiden öbür tarafa atlıyabilirdim. Ama şimdi her seferinde suyun orta yerine düşüyorum. Dere genişlemiş de haberim yok!"

Dönmeyen Yolcu

Nakleden: Nihal Yeğboba

Seneler geçtikçe istasyondakiler Henry'yi acayip huylu bir adam telâkki etmekten vazgeçtiler. Onu bir müessese, istasyonun, bilet gişesi, bekleme salonu kadar elzem ve demirbaş bir parçası saymağa başladılar. Dört senedir Henry saat altıya tam beş kala istasyona geliyor ve Seatown trenini karşılıyordu.

Zira buradan tam dört sene, sekiz ay, üç gün evvel canından çok sevdiği nişanlısı Anna bir gün için Seatown'a gitmişti. Akşam üzeri saat altı treniyle dönecekken dönmemişti. Ve Henry hayattaki bütün gaye ve neşesini, bütün sevkini kaybetmişti.

Anna'yı bulmak için dört bir tarafı alt üst etmişti, ama nafile! O sarı saçlı, güzel kızın ne ölüsü ne de dirisi bulunabilmişti.

Henry'nin kederi müthişti. Fakat zamanla genç adam eski normal hayatına dönmüştü. Yalnız her akşam, ama her akşam saat altı trenini karşılıyordu.

Kasabada herkes Henry'ye acıyordu. Herkes ona kederini hatırlatacak bir şey söylememek için azami dikkat sarfediyordu. Ama bunu bir itina ve şefkat göstermekten de geri kalmıyorlardı. Dairede ocak bir iş çıkıp da akşam geç vakte kadar kalmak icap ettiği zaman Henry akla hayale bile gelmiyordu.

Henry kasabanın sevgili ve kıymetli Bedbaht Âşığı idi. Saat altı trenini mutlaka karşılaması lâzımdı.

Anna'nın gidip de gelmeyişinden tam dört sene, sekiz ay, üç gün sonra Henry bermutat altıya beş kala istasyona gitti. Gar şefi onu muhabbetle selâmladı ve;

— «Hiç rötar yok, efendim!» dedi.

Sahiden de Seatown treni tam zamanında geldi. Oldukça kalabalıktı. Gözlerini, aslında bir şey beklemeden, mihanikî surette yolcular arasında dolaştıran Henry ansızın ağzı ve gözleri açılarak bakakaldı.

Zira şu üç çocuklu annenin ve şu kırmızı yüzlü adamların arkasında... Anna duruyordu. Anna! O bakır rengi saçları ve beyaz teni tanımamağa imkân yoktu.

Anna onu görmemişti. Henry tereddüt içinde bocaladı. Anna'nın annesinin geri dönüşü içinde umduğu gibi çılgınca bir sevinç uyandırmamıştı, nedense!

Şu anda Anna'nın yanına giderse ve Anna da ona dönerse Henry'nin bütün hayatı değişecekti. Artık kasabalılar için herkesten ayrı bir mahlûk olmaktan çıkacak; sıradan bir insan olacaktı. Genç kızlar onu görünce iç çekmiyeceklerdi. Ve dairedekiler onu incitmemek için ellerinden geleni yapmıyacaklardı.

Henry Anna'ya görünmemek için direğin arkasına saklandı ve sonra aksi istikamete doğru ilerledi.

Arkasından gar şefi:

— «Yarın görüşürüz, efendim,» diye sesleniyordu.

Henry, «Tabii» diye cevap verdi.

ATEŞ SİPÂHİ

yazan: Rebia Şakir

Tarihi Roman: 26

—Yuf olsun!.. Kaçırdık... Sönümüz pis çıkacak.. Şimdi ne yapmalı?... Haydi be kır!.. Dayan, Bari tek başımıza yola düzülelim!.

Hayvan iki ayağını hızla kaldırarak şaha kalkıyor, bu hengâmeden bu korkunç seslerden, bu müthiş yağmurdan kurtulup kaçmağa çalışıyordu...

Dağlar delisi, dizginleri karşı dere istikametine çevirmekle uğraşırken, hayvan birden bire azdı, müthiş bir süratle ve paralanırcasına koşmağa başladı... Ama nasıl koşuş, nasıl koşuş?... Sanki bu hayvan bütün ağırlığiyle düşüyor... Ağaçlar, yollar kayalar, bir saniyenin yüzde biri kadar kısa bir zamanda geçiyor, toprak sanki bir hiçtir, veyahut bir bulut...

Dağlar delisi, ilk defa, bel kemiğine saplanan dehşetle gemleri bütün kuvvetiyle çekti ve hayvanını durdurmağa çalıştı... Fakat kır at kudurmuş bir para gibi, delicesine koşuyordu... Yağmurun, gök gürlemelerinin ve kasırgalaşan rüzgârın dehşeti, hayvanı çileden çıkarmıştı...

Dağlar delisi, içinden, içinden: «Felâket!..» diye düşündü. Böyle zamanlarda kuduran atların huyunu bildiği için, fazla uğraşmadı ve yalnız gem kumakta devam etti...

Kır atı koşuyor, koşuyor, koşuyordu...

Bu gidiş nereye idi?.

Ölüme mi?...

Kurtuluşa mı?

Nereye?...

Şimdi şu hayvan, bu hızı, bu dehşeti ve bu kudurganlığı ile bir uçurum kenarına kadar dayanıp yuvarlanabilirdi ya?...

Genç sipahi, bunları düşünürken, her şeyi pek tabiî bulmağa hazırlandı...

Eğer kader dağlar delisinin ölümünü böyle kısmet etmişse, ne denir?... Kazaya rıza göstermeli değil miydi?,

Bu azgın hayvan kaç saat koştu?... Durmadan, soluk almadan, bütün hızıyle nereleri geçti?. Dağlar, kırlar, ovalar ve yalçın kayaları nasıl atladı, nasıl kayboldu?.. Yağmur, kasırga, şimşek ve gök gürültüleri ne oldu?... Genç adam bunları hiç bilmiyordu... Gözlerinin önünde yalnız hızla geçen ve parça parça edilmiş bir yığın çizgi vardı. Ara sıra parlayan şimşeklerle atın ıslak boynu görülüyordu.. O kadar...

Dağlar delisi, dik bir bayır çıktıklarını hissederek, atına büsbütün sarıldı ve gözlerini büsbütün açtı...

Sırsıklam olmuştu... Vücudü atın ıslak vücudünden kayıyor, ot semer gittikçe gevşiyordu...

Müthiş bir gök gürültüsü koptu ve kır at, canhıraş bir kişneme ile birdenbire kapaklandı ...

Dehşetli.. Genç adam, on, on beş metre kadar sert taşlı dik bayırdan aşağıya yuvarlandığını hissetti ve bekledi... Kır at, bu kapaklanıştan sonra birden bire kalkmış, ters istikamete, geriye, bayır aşağıya bütün hızile koşmağa, yuvarlanırcasına koşmağa başlamıştı.

Birkaç saniye sonra, hayvan büsbütün kaybolunca, dağlar delisi, kıvrılıp uzandığı yerden doğruldu.. Elini başına götürdü ve avucu kanın sıcak ıslaklığiyle doldu...

Yağmur dehşetle yağıyordu... rüzgâr kasırga halinde esiyor, genç adamı, düştüğü yerden sürükleyip uçuracak gibi itiyordu...

Dağlar delisinin başının içinde büyük bir ağrı duydu ve son bir kuvvetle yavaş yavaş sürüklendi, beş on adım sağdaki karaltıya, kayalığa doğru kaydı... Güç halle, ağrıyan başını ve bacağını yalçın kayalardan birinin kovuğuna sokmuştu...

Bu dehşet gece, bu müthiş yağmur ve bu azgın rüzgâr olmasaydı, bu acılar belki bu kadar ağır olmazdı...

Dağlar delisi, ölümün insanlara ne çeşit bir nesne olarak göründüğünü merak ederdi... Şimdi, şu dakika o da ölümü şekillendirmiş ve gözlerinin önüne derhal Nevbaharın tatlı ve güzel yüzü gelmişti.

İçinde gülme ile ağlamanın verdiği tuhaf acayip bir ağrı vardı:

— Eğer ölüm Nevbahar'sa, ne mutlu bana! diye düşündü...

Başı ağrıyordu... Ayağı kesilmiş gibi sızıyor, kalçasından bel kemiğine doğru gittikçe artan bir sızı, gözlerini karartıyordu...

Son bir kuvvetle doğrulmak istedi... Olmadı... Acı müthişti... Çöktü ve arkasını kayaya vererek dalar gibi oldu...

Yağmur, şimşek, yıldırım, kasırga birbirini yutmak istercesine çarpışıyordu.

Bu yalçın kayalı dağ tepesi, şeytanın bir cehennemi idi. Çünkü gece o kadar korkunç, o kadar müthişti...

Dağlar delisi Süleyman, birdenbire arkasındaki kayanın oynadığını, uğultu halinde uzanan birkaç sesten sonra kolunun vücudünün birkaç elle sarıldığını duyar gibi oldu...

Acıdan, ağrıdan bayılıyor gibiydi... Artık hiçbir şey duymuyor, görmüyor ve az hissediyordu...

Son defa, sinirlerinin derin bir rehavet içinde kaybolmasından evvel, vücudünün kuru bir toprağa çekildiğini ve başı ucunda birkaç gölgenin mırıldandığını hisseder gibi oldu...

Acaba burası neresidir ve bu gölgeler kimlerdir?.

Dağlar delisi dizgini çevirmeğe uğraşırken yağmurdan ürken at azdı ve delicesine koşmağa başladı.

— 3 —

Cehennem Gözlü Kadın

Derinden derine gelen kalın bir davul sesi, tek darbelerle uzayıp kısalıyor, loş koridorlardan taş duvarlara çarpıyor ve güneş ışıklarının parça parça düştüğü geniş salona kadar akseDiyordu...

Sabah oluyordu...

Demir kafesli, tül perdeli büyük pencereden ince bir ışık süzülüyordu... Yerde ipek halılar, tavanda atlas sarkmalar vardı... Köşe minderlerinin üstlerinde, yavaş yavaş sönmeğe başlayan yağ kandilleri oynaşıyordu.

Bu büyük salon neresidir?. Bu serin ve loş taş duvarlar arasında kim oturur, bu kandiller, bu atlas sarkmalar, bu kaplan derili, alçak minderler kime aittir, nedir? Evet kimindir bunlar?...

Davul sesi, hep aynı muttarid ahenkle devam ediyordu. Çok uzaklardan, sanki yerin altından hafif bir ney sesi başladı, ve perdesi gittikçe yükselerek, davulun boğuk ve keskin sesini boğdu...

Geniş ve loş salonda birdenbire bir hareket olmuştu... Köşe minderlerinin biri üstüne uzatılan genç bir vücut, evvelâ hafifçe oynaştı, kımıldadı ve sonra elinin birini güç halle kaldırıp boşluğa bırakıyordu:

— Su!.. diye inledi...

Tül cibinliklerle sarılı ipek örtülü yatağın perdeleri titrek ve beyaz bir elle açıldı, evvelâ dilber bir kadın yüzü göründü ve yılan gibi kıvrak bir vücut, parça parça akan bir güneş huzmesi halinde ortaya çıktı... Yürüdü... Kaplan derili, ipek tüy yastıklı mindere yaklaştı ve dimdik durarak, genç adamın yüzüne baktı...

Ölü gibi upuzun uzanan genç adam, kuru dudaklarını ısırırcasına emdi ve tekrar:

— Su! diye inledi...

Genç kadın, diz çöktü, dikkatle baktı... Yüzünü genç adamın yüzüne yaklaştırarak sordu:

— **Ne istiyorsun?.**

— **Su!..**

— Su yok...

— Su, su!.. Bir damla... Bir damla su... Yok mu?...

— Yok...

— Ah, yanıyorum... Boğa.. Boğazım kurudu..

— Yok, su yok...

— Bir damla, oh... Bir damla su!...

Genç kadın bir yılan gibi kıvrılan ve bir sedef gibi parlak beyaz kolunu uzattı ve uzun ince parmaklarını genç adamın kıvırcık sarı saçlarına soktu:

— Suyu okadar çok mu içesin geldi?...

— Su, Allah aşkına bir damla su ver bana!...

Genç kadın uzandı ve minder dibindeki gümüş bir leğen içinde duran, gümüş ibriği aldı, gümüş bir tası ağızı ağzına su doldurarak mırıldandı:

— Kalk, iç!...

Genç adam oynaşmak istedi .. olmadı.. Vücudü yamyassı edilmiş kadar bitkindi... Kolları ve bacakları tutmuyordu... Kulakları demir tokmaklarla uğulduyor ve vınlıyordu...

Dilber kadın, sedef gibi beyaz kolunu genç adamın başı altına sokarak vücudünü hafif hafif kaldırdı ve tası ağzına dayadı:

— İç! dedi...

Genç adam kana kana, doya doya içti ve gözleri açıldı...

Hâlâ mı merak ediyorsunuz?.. Bu dilber kadının kim olduğunu, bu taş duvarlı, loş havalı ve ipek halılı salonun neresi olduğunu mu merak ediyorsunuz?... Sabredin.. Görecek çok şeylerimiz var...

Genç adam, iri gümüş tasın suyunu, sonuna kadar içip bitirdi ve gözlerini kaldırarak yalvardı:

— Bir daha!..

Kadın kan gibi kıpkırmızı duran dudaklarını oynattı ve güldü:

— Çok mu susadın?

— Çok!..

Kadın, bir tas su daha uzattı ve erkek bunu da kana kana içip bitirdi..

Kadın, genç adamın vücudünü doğrultarak arkasına bir tüy yastık koydu.. Kaplan derili minderin bir ucuna oturdu:

— Duydun mu?. diye sordu ve genç adama doğru yaklaştı.

Genç adam gözlerini kaldırdı, baktı. Kirpiklerini sık sık açıp kapayarak, bu dilber yüzlü, bu siyah iri gözlü kadına baktı ve şaşırdı... Evet şaşırdı ve gözlerini birdenbire şaşkın şaşkın etrafa çevirdi... Atlas sarkmalı tavana, ipek halılı döşemelere, taş duvarlara, ipek tül perdelere, demir kafesli pencerelere baktı ve kekeledi:

— Burası neresi?... dedi.. durdu ve vücudünü kaldırarak tekrar sordu:

— Burası neresi?... Ben nereye geldim.. Ben nerede idim ve nereye geldim... Kurum, kimindir burası?...

Davul gürültüsiyle karışan ince ney sesi, bir de perde yükselmeğe başlamıştı... Taş duvarlar içinden çalınır gibi yakınlaşmıştı...

Genç adam, bu sesi de dinledi.. Bir müddet aynı şaşkınlıkla etrafına bakındı ve birdenbire dilber yüzlü kadına dönerek bağırdı:

— Söyle, burası neresidir?... Haydi, ne duruyorsun , Beni buraya kim getirdi? Bu sesler ne, bu ova ne, bu taş duvarlar ne?. Söylesene be kadın?. Ne gülüyorsun, Ne susuyorsun?.

Kadın, siyah gözlerini genç adamın yüzüne dikerek, tatlı tatlı gülüyordu:

Genç adam, iri parmaklarını, hızla genç kadının yuvarlak omuzlarına geçirdi ve onu hiddetle sarstı:

— Söylesene?... Sen kimsin?.. Söyle, söyle, diyorum!..

(Arkası var)

NAT PİNKERTON

İster İstemez

Nakleden: M. Rona

Osman'a, direktörün kendisini çağırdığını söylemek için odasına girdikleri zaman odanın hali perişandı. Yakası açılmış, kravatı bir tarafa kaçmış ve yüzü alkolden kıpkırmızı olmuştu. Dörtte üçü boşalmış olan şarap şişesi masanın üzerinde duruyordu.

Müdürün göndermiş olduğu memur, ortada garip bir havanın esmekte olduğunu anladığından hiç sesini çıkarmadan çekilip gitmişti.

Osman sendeleyerek yerinden kalktı ve ceketini sırtına geçirmeğe lüzum görmeden yürüdü. Direktörün odasına, kapıyı vurmadan girdi. Burada patrondan başka iki kişi daha vardı. Adam Osman'ı bu halde görünce bir yutkundu ve:

— Oğlum, dedi, kasanın içinde nekadar para varsa yok olmuş. Hariçten bir hırsızın gelerek bu işi yapmış olduğunu düşünüyorduk. Ama bunu kasanın tokmağına takılı bulduğumuz zaman bu işte parmağın bulunduğunu anladık.

Direktörün elinde bir kol düğmesi vardı. Osman gözlerini kaldırarak gömleğinin koluna baktı; buradaki düğmenin yeri boş ve ilikler kopuktu. Müdür devam etti:

— Niye yaptın bunu oğlum. Beş senedir yanımda çalışırsın, doğru yoldan ayrıldığını bir defa bile görmemiştim. Niçin böyle bir çareye baş vurdun?... Sıkıntıda mıydın?

Osman hiç cevap vermiyordu. O kadar sarhoştu ki ayakta duracak hali yoktu. Herhalde biraz sonra olduğu yere yığılacaktı.

Sivil polis olan öteki iki kişi onun üzerini aradılar. Bu araştırmada, Osman'ın cüzdanında bulunan altmış lira kadar paradan gayri bir şey bulunamamıştı.. Memurlardan biri hemen:

— Parayı bir tarafa saklamıştır. diye tahminde bulunmuştu ki ötekisi, odanın bir kenarına atılmış bir çıkın farketti.

Çıkını masanın üzerine koyup da açtıkları zaman direktörün gözleri sevinçle parladı. Kasadan aşırılmış olan on yedi bin liranın hepsi bu çıkının içindeydi.

İyice kendini kaybetmek derecesine gelen Osman'ın kollarına girerek onu karakola götürdüler.

★

Aslında hâdise şu şekilde cereyan etmişti:

Osman öğle tatilinde müdürün odası önünden geçiyorken içeriden bir takım sesler duymuş ve müdürün dışarıda olduğunu bildiği için kapıyı aralamıştı. Sonra, aralamasıyla içeri girip ardından kapaması bir olmuştu. Çünkü müdürün kasasını açmış ve içinden çıkardığı şeyleri (Hiç şüphesiz paraları) bir çıkın yapıp masanın içine koymuş bulunan kimse, müesseseye yeni gelmiş bulunan daktilo kızdı.

Osman daha ilk geldiği günden itibaren bu kıza tutulmuş ve onu elde etmek en büyük arzusu haline gelmişti. Kız ise ona karşı hiç müsait davranmıyordu. Onun için bu vaziyet Osman'ın arayıp da bulamayacağı şeydi.

O içeri girdiği zaman kız bir paniğe kapılmış; sonra ilk işi:

— Ne olur kimseye bir şey söylemeyin, demek olmuştu.

Osman gözleri parlayarak ona doğru yürüyordu. Kızın çıplak omuzlarını iki eliyle tuttuğu zaman:

— Söylemem demişti, söylemem ama..

O zaman kız bütün şiddetiyle itiraza başlamıştı:

— Olmaz, bu olmaz.. İmkânı yok.

Sonra aralarında bir mücadele cereyan etmişti. Kız kendini kurtarmak için çırpınmış, kendini iyice kaybetmiş olan Osman ne yaptığını bilmeden saldırmış ve bu arada kolu, kasanın açık kapısına takılarak sökülmüştü.. Çıkının bir kenara fırlaması da bu arada olmuştu muhakkak.

Memurların iş başına dönmesi icabettiğini hatırlatan zil çalmağa başlayınca ikisi de insiyaki olarak çekişmeyi bırakmışlardı. Sonra, gözleri açık kasaya takılmış ve o odadan deli gibi fırlayarak masalarının başına koşmuşlardı.. Ve Osman, masasının gözünde bulunan şarap şişesini çıkararak, ne yaptığını bilmeden içmiş, içmişti.

★

Şimdi Osman hapisteydi. Kasayı onun açtığını zannettikleri ve ağzını açıp bir şey söylemediği için onu mahkûm etmişlerdi.

Küçük daktilo kız da müessesedeki masası başında, kendisine verilen işlerde bir sürü yanlışlar yaparak çalışıyordu. Çünkü biliyordu ki, Osman serbest kaldığı gün, ister istemez onun olmağa mecburdur.

Yeter!

Nakleden: Sayhan Bilbaşar

M. Theodore Yeni Köprü'nün üzerinde dalgın adımlarla yürürken, nehirden gelen canhıraş feryatlarla kendine geldi. Derhal parmaklıklara yanaşarak sulara baktı ve akıntının ortasında bir kadının dalgalarla pençeleşmekte olduğunu gördü. Zavallı kadın bir yandan acemice kulaçlar atmağa çalışıyor, bir yandan da imdat çağırıyordu.

M. Theodore hiç tereddüt etmeksizin ceketini, ayakkaplarını ve şapkasını bir kenara fırlatarak balıklama sulara atıldı.

Biraz sonra kazazedeyi sahile çıkarmış bulunuyordu. Ancak onlar sahile vardıktan sonra peyda oluveren bir polis kendilerini karakola davet etti. Köprünün üzerinden M. Theodore'nin eşyalarını aldıktan sonra bir arabaya atlayarak komiserliğin yolunu tuttular.

Boğulmak tehlikesinden kurtulmuş olan kadının hali pek yürekler acısıydı. Hayatını kaybetmediğine yükredeceğine boyuna hıçkırıyor, gözyaşı döküyordu. Belki de kendini nehre mahsus, intihar etmek kastiyle atmıştı.

Karakoldaki soruşturma, bunun doğru olduğunu meydana koydu. Kadın bu hususta sorulmuş olan suale:

— Evet, diye cevap vermişti, hayatıma son vermek için kendimi nehre attım.

— Pek iyi, niçin yaptınız bunu?

— Niçin olacak; hayatta kimsem yok, yapayalnızım. Bahardan kalan aylık ekmek paramı temine bile yetmiyor. Sefalet canıma yetti, ben de, «Öleyim de kurtulayım bari,» diye düşündüm.

M. Theodore eliyle çenesini kaşıdıktan sonra:

— Peki şimdi ne yapacaksınız? diye sordu.

— Bilmem, hiçbir fikrim yok... Yine sefaletle pençeleşmeğe devam edeceğim.

— Eviniz ve kalacak bir yeriniz yoksa benimle gelin. Size bir iş buluncaya kadar yanımda kalırsınız.

Formaliteler bittikten sonra polislerin mânalı bakışları arasında, M. Theodore önde, nehirden kurtardığı kadın arkada olmak üzere karakoldan çıktılar.

Eve geldikleri zaman hava kararmıştı. Hiç konuşmadan yemek yediler, sonra M. Theodore kadını yatak odasına götürerek:

— Burası benim odamdır, dedi. Karyolamda rahat edeceğinizi umarım.

— Siz nerede yatacaksınız?

— Salonda, kanapenin üzerinde.

Bu cevap üzerine kadının yüzünde sukutu hayale benzer bir ifade mi peyda olmuştu ne. Maamafih M. Theodore buna aldırış etmedi ve bir yastıkla bir battaniye alarak salonun yolunu tuttu.

Ertesi sabah kahvaltıyı beraber ettiler. Kahvaltıdan sonra M. Theodore şapkasını giyerken, adı Neomie olan kadın sordu:

— Gidiyor musunuz?

— Evet gidiyorum; görülecek işlerim var. Akşama dönerim.

Neomie'nin yüzünde bu defa peyda olan sıkıntı ifadesi iyice âşikârdı.

M. Theodore akşam eve döndüğü zaman kimseyi bulamadı. Neomie sırra kadem basmıştı. İyi kalpli adam, «Kendi bilir,» diye düşündü, «Ona ne münasip bir iş bulmuştum. Hayatını yeni baştan tanzim edebilirdi.»

Sonra yemeğini yedi ve yatıp uyudu. Bir evvelki geceyi kanapenin üzerinde geçirmiş olduğu için iyice bir dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Bunun için ertesi sabah epey geç uyandı ve söz verdiği yere vaktinde yetişmesi için çarçabuk hazırlanarak evden fırladı.

Seine nehri kıyısında süratli adımlarla yürürken birinin acı acı haykırdığını duydu. Sesler nehrin ortasından geliyordu. M. Theodore otarafa dikkatle baktığı zaman bir kadının dalgalarla pençeleşmekte olduğunu gördü.

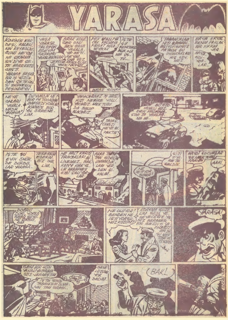
Bir hemcinsinin hayatı mevzuu bahisken insanın işi mevzuu bahis olur muydu? Ceket, şapka ve ayakkabılardan kurtulduğu gibi yallah suların arasına.

Mahirane kulaçlar atarak kadının yanına kadar yüzdü ve aralarında sadece iki metrelik bir mesafe kaldığı zaman, onun Neomie olduğunu anladı.

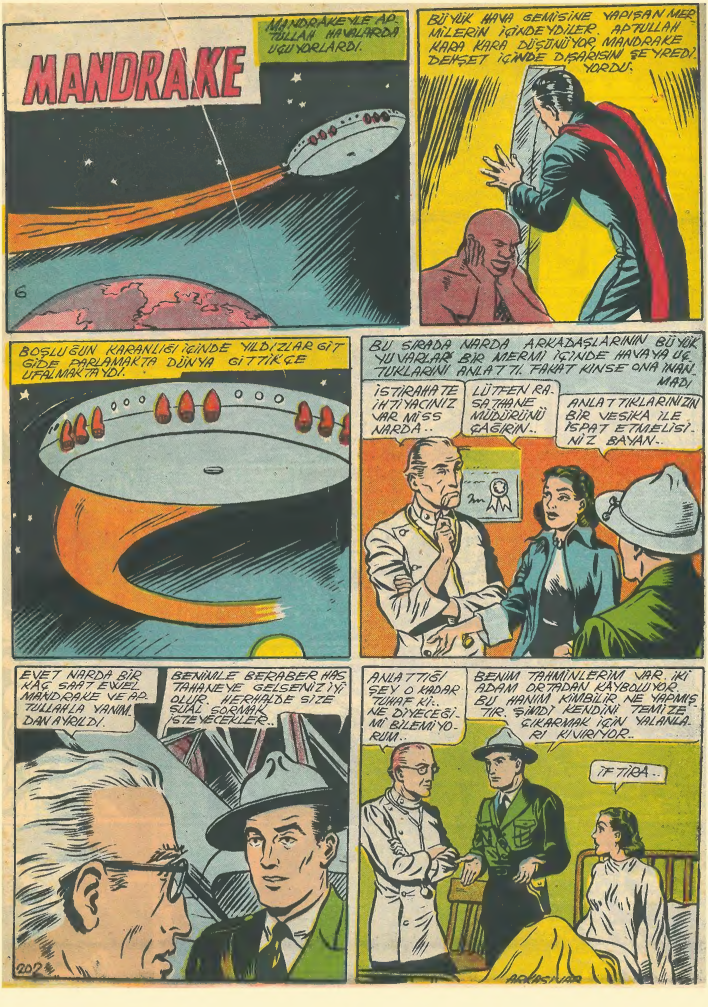
Kadın da onu tanımıştı. Ani bir hiddete kapılarak haykırdı:

— Yeter be adam, yine mi sen çıktın karşıma! Bırak yakamı Allahaşkına, boşa geçirecek zamanım yok.. Nehre eğlence için atıldığımı mı sanıyorsun?

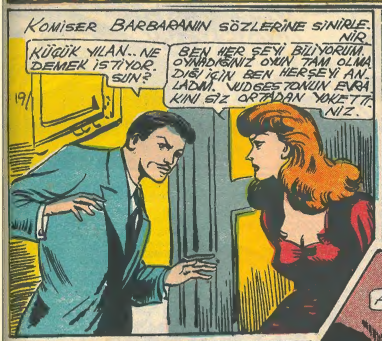

15
YARASA
KORİNİN KARDEŞİ, ABLASININ KAYBOLDUĞU GÜNÜ MEYDANA ÇIKARMASIN DİYE ÇETE HAREKETE GEÇTİ. YARASA BAŞKA BİR İŞ YÜZÜNDEN ÇETERESİ SKİPPERİN PEŞİNDEYDİ.
YAŞA YARASA. TELEFON EDEYİM SKİPPERİ YAKALASINLAR
BIRAK KOMİSER ONU BEN SANA YAKALAYIP GETİREYİM. ONA SÖZ VERDİM. KENDİ ELİMLE YAKALIYACAĞIM
PEK AFALLIYACAK. KAÇMAYA FIRSAT BULAMIYACAK.
İŞTE ŞU PENCERE AÇIK OLANIN ÜSTÜ...
BİRAZ SONRA
TABANCALARINIZI BIRAKIN.. BİLİYORSUNUZ PATRON BU OYUNCAKLARI HİÇ SEVMEZ.
HAYIR HAYIR. BENİM PARLAK BİR FİKRİM VAR.
HAYDİ.. GİDİYORLAR..
NEYE ONLARI YAKALAMADIK YARASA?
DUYMADIN MI? BİR PATRONDAN BAHSEDİYORLAR. KİMMİŞ BİR YOL ÖĞRENELİM.
YAPACAĞIMIZ İŞ BASİT KIZI NEMİRE YOLLIYACAĞIZ. MEKTUBU DA BULUP ALACAĞIZ.
TABANCANIZI NEYE BIRAKTIK.
BU OTOMOBİLİ GÖZDEN KAÇIRMA. ÇOK TA YAKLAŞMA HA..
İŞTE ŞU EVİN ÖNÜNDE DURDULAR YARASA..
TEŞEKKÜR EDERİM. BİZ İNELİM.
NE HALT KARIŞTIRACAKLARI BİLİNEMEZ.. BAK KAPIYI KIRK YILLIK AHBAPMIŞ GİBİ ÇALIYORLAR
ARKA TARAFTAN GİDELİM UMMADIKLARI YERDEN ÇIKALIM.
SİZİ ZİYARETE GELDİK.
NE İSTİYORSUNUZ?
HAYDİ ÇOCUKLAR ŞU MEKTUBU ARAYIN
AAH!..
DOĞRU DUR. YOKSA SIRAD SUYUNU ÇIKARIRIM.
NE OLUYOR? BENDEN NE İSTİYORSUNUZ KUZUM?
KORKMA GÜZELİM SENİ YEMİYECEĞİZ. YALNIZ BERABER BİR GEZİNTİ YAPACAĞIZ. BİR DE ŞU MEKTUBU İSTİYORUZ
YARASA!
SENİ BİR GÜN YAKALIYACAĞIMA SÖZ VERMİŞTİM
İŞTE ŞİMDİ TABANCAYI OLMANIN TAM SIRASI!..
SANA LÜZUMU YOK DADIM.
BAK!
ARKASI VAR

MANDRAKE
MANDRAKEYLE AP. TULLAH HAVALARDA UÇUYORLARDI.
BÜYÜK HAVA GEMİSİNE YAPISAN MERMİLERİN İÇİNDEYDİLER. APTULLAH KARA KARA DÜŞÜNÜYOR MANDRAKE DEHŞET İÇİNDE DİŞARİSİN ŞEYREDİYORDU.
BOŞLUĞUN KARANLIĞI İÇİNDE YILDIZLAR GİT GİDE PARLAMAKTA DÜNYA GİTTİKÇE UFALMAKTAYDI.
BU SIRADA NARDA ARKADAŞLARININ BÜYÜK YOLCULARI BİR MERMİ İÇİNDE HAVAYA UÇTUKLARINI ANLATTI. FAKAT KİMSE ONA İNANMADI
İSTİRAHATE İHTİYACINIZ VAR MİSS NARDA..
LÜTFEN RASTHANE MÜDÜRÜNÜ ÇAĞIRIN..
ANLATTIKLARINIZIN BİR VESİKA İLE İSPAT ETMELİSİNİZ BAYAN..
EVET NARDA BİR KAÇ SAAT EVVEL MANDRAKE VE APTULLAHLA YANIMDAN AYRILDI.
BENİMLE BERABER HASTAHANEYE GELSENİZ Yİ OLUR. HERHALDE SİZE SUAL SORMAK İSTEYECEKLER..
ANLATTIĞI ŞEY O KADAR TUHAF Kİ.. NE DİYECEĞİMİ BİLEMİYORUM..
BENİM TAHMİNLERİM VAR. İKİ ADAM ORTADAN KAYBOLUYOR BU HANIM KİMBİLİR NE YAPMIŞTIR. ŞİMDİ KENDİNİ TEMİZE ÇIKARMAK İÇİN YALANLARI UYDURUYOR..
İFTİRA..

AŞK YAŞIYACAK

BİR ŞEY ANLADIMSA ARAP OLAYIM. KOMSER BİZİM ARABAYLA GİDİYOR.
YETİŞİP MESELEYİ ANLIYA-LIM. SEN BURADA KAL. BEN GİDEYİM.
KOMİSER SON ÇAREYE BAŞ VURDU. MOTOSİKLE-TİN ÖN TEKERLEĞİNİ PAT-LATTI.
ARTIK BENİ TA-KİP EDEMEZSİN.
NE DERSİNİZ? YARASI AĞIR MI?
GÖRÜNÜŞE GÖRE DEĞİL.. KURŞUN OMU-ZUNU SIYIRIP GEÇMİŞ..
NE OLDU!
İÇİMDE BİR ŞÜPHE UYAN-MIŞTI. KOMSERİ SUÇLU TAHMİN ETMİŞTİM. BU-NU SÖYLEYİNCE BENİ YARALADI. KENDİNİ ELE VERDİ. EV-RAKI O ALMIŞ. MESELE AYDINLAN-DI..
BARBARAYI SORGUYA ÇEKTİLER..
ŞÜPHELERİNİZ NEYE İSTİNAT EDİYORDU? KO-MİSER NEDEN SUÇLU OLSUN?
YALNIZ ORTA-DAN YOK OL-MASI SUÇLU OLDUĞUNU İS-PATA KAFİ. BİR BLÖF YAP-TIM VE PARTİ-Yİ KAZANDIM.
HÂLÂ NAMUSLU İNSANLARI SERBEST BIRAKMADINIZ. BUN-LARIN ARASINDA LUCİANA İLE JAN BAŞTA GELİR.
BARBARA İÇİN EN İYİ MÜKÂFAT, BİR MÜDDET SONRA JAN TARA-FINDAN KUCAKLANMAK OLDU.
202/2
ARKASI VAR

BİR KADIN VURULDU!

Yazan: Kemalettin Tuğcu

No. 2

Kadriye teyze ev kirasıyle geçiniyordu. Altı ay önce boşalan odaya yeni bir kiracı ararken Adnan ilirâz etmişti:

— Teyze başına dert açma. Bir odaya nihayet yirmi lira verecekler. Bu parayı ben veririm sana. Başınız dinç olur.

Kadının canına minnetti. Kira biriktirip kaçanlardan, çocuk gürültüsünden, mutfak ve helâ ortaklığından bezmişti. Önce pek istemeden aldığı Adnandan gittikçe daha hoşnut oluyordu. Sessiz sadasız bir delikanlıydı. Mahallede okadar kız varken bir defa başını kaldırıp bakmamıştı. Sonra vaktiyle eve geliyor, çalışıyor, pazar günleri evin yıkık döküğünü tamir ediyordu.

Adnan üstüne beyaz örtü çekilen karyolasına uzun uzun baktı. Uyumak ve bir şey düşünmemek istiyordu.

Bin güçlükle soyundu. Pencereyi araladı. Yatağına uzandı. Oda bir tarafa doğru kayıyordu. Birdenbire içinden bir ağlama geldi. Nekadar ağladı veya ağladı mı, bilmiyordu. Uyumuştu.

Ertesi gün pazardı. Hüsamettin geç vakte kadar eğlenebilmeleri için cumartesi akşamı eğlentı yapmağı düşünmüştü.

Adnan geç uyandı. Ev sahibi iki defa yukarıya çıkarak kapıdan bakmış, onu uyur görmüştü. Saat sekize doğru kapıyı açarak içeriye girip seslendi. Çay getirmişti. Adnan güçlükle doğruldu. Başı sersemdi. Kadın:

— Sen içmişsin, diyordu. Hep kokuyor buraları. Eh, benim rahmetli de içerdi amma kartlaşmış bir adamdı. Bak yine birisini vurmuşlar. Gazeteciler sabahtan beri müjde verir gibi avaz avaz bağırıyorlar. Öyle ya, bir cinayet olursa çok satılır. İç şu çayı. İçine iyi gelir. Limon da sıktım.

Adnan limonlu çaydan bir iki yudum alırken kadın söyleniyordu:

— Hani uyanık olsaydın ben de gazete aldırtacaktım sana. Bir kadın vuruldu diye bar bar bağırıyorlar. Şarkıcılardan birisini bıçaklamışlar sokak ortasında.

Adnan yutkundu:

— Ne zaman? dedi.

— Ne zaman olacak bu gece yarısı.

— Kimmiş acaba?

— Ne bileyim? Ben de merak ediyorum. Yapı yerlerde sayılasıca çalgılıklardan birisidir. Durup dururken insan bıçaklanır mı?

Kadın söylene söylene gitti. Adnan pantalonunu giydi. Gömleğini sırtına geçirip kollarını sıvadı. O gün yine çok sıcak olacaktı. Sabahtan belliydi. Gidip yüzünü yıkadı. Sonra sigarasını yaktı ve daima kilitli tuttuğu küçük sandığını açarak cebinden aldığı paraları sandıktaki paraların yanına koydu.

— İki bin üç yüz, diye söylendi. Üç senede birikmiş para. Bir kere beş bin olsa.

Onun da tasavvurları vardı. Fakat hiçbir gencin aklına gelmiyen tasavvurlar. Büyük şehirlere uzak, tenha bir köye yakın, akar su yanında, ağaçlıklı bir yerde toprak satın alacak. Oraya rençber evleri yaptıracak. Küçük bir çiftlik kuracak. İşini gittikçe büyütecek.

Niçin böyle düşünüyordu? Niçin yirmi bir yaşında olduğu halde onun aklında kızlar yoktu?

Bazen kendisini uzaktan görmeğe çalışır ve vaziyetini ince ince düşünürdü. Böyle yaptığı sıralarda, bir türlü kendisine suç bulamadığı lise arkadaşı Özgül aklına gelirdi.

Birbirlerine sevgilerini itiraf etmişlerdi. Hattâ nişanlanmak üzereydiler. Zengin adam kızıydı. Köşkleri, apartımanları vardı. Kız ondan daha çok hevesli görünürdü. Lisede başlıyan aşk ailesinin dikkatini çekmiş, bu yüzden onu daha fazla okutamamışlardı. Biricik kızlarıydı. Onun müptedi aşkını birden kopartamamışlardı. Kızın fazla üzüleceğini gözerek bu sevginin aleyhinde hareket etmektense onu ıslâh etmeği daha uygun bulmuşlardı.

Özgül, bu sportmen ve gürbüz arkadaşını bir türlü unutamıyordu. Hattâ son zamanda bir buhran geçirmişti:

— Yapamıyorum anne, unutamıyorum anne, diye ağlamıştı.

Kadının ve babanın etekleri tutuştu. Bir doğum yıldönümü münasebetiyle ayrılan iki genci yaptıkları davetle birleştirdiler. Adnan ozlarının üzerinde de müsbet bir tesir bıraktı. Bir gün Âbidin Bey:

— Oğlum, dedi. Nüfus tezkerenizi verin bana. Hakkınızda tahkikat yapmak istiyorum. Bundan iyi neticeler alacağım muhakkak.

Adnan istenileni yaptı. Bir hafta sonra tanımadığı bir adam ona, dokümhaneye gelerek bir mektupla birlikte nüfus tezkeresini iade etti. Bu, Âbidin Beyin işlerine bakan avukattı.

Mektupta şu tavsiye vardı:

— Kütükteki kayıtlarınızdan annenizin sağ olduğu anlaşılıyor. Elinizdeki nüfus tezkeresi gizli sülâlelerın ortaya çıkarılması için verilen mümadeden istifade edilerek zayiinden ve yedi yaşınıza basdığınız sırada çıkartılmış. Avukatım Arif Beyin yazıhanesine giderek kendisine makul izahatta bulunacağınızı umar, gözlerinizden öperim oğlum.

Adnan Arif Beyin yazıhanesine gitmemişti. Ve bir daha Özgülü görmemişti. Bu bir buçuk yıl önce olmuş bir hâdiseydi. Onlar da kendisini aramadılar.

Açılarak ilk sahifesi okunmağa başlamış olan aşk kitabı ebediyen kapanmıştı. Âbidin Beyin ona köyle olarak tahsiline devam ettirmek ve mühendis olarak çalışmasına meydan vermek tasavvuru da tabii suya düşmüştü.

Özgül ne düşünmüştü? Ona neler söylemişlerdi? Adnan aklına getirmekten korkuyordu.

— 3 —

Adnan her zaman yaptığı gibi, düşünmekten kaçmak için çalışmağa koyuldu. Küçük bir uskur kalıbının şemasını çiziyor, eklentini, mukavemetini hesaplıyor, ve hafifçe ağrıyan başını ara sıra iki eli arasında sıkıyordu.

Merdivenlerde ayak sesleri belirdi. Kadın ağır ağır yukarıya çıktı. Elinde bir gazete vardı:

— Şunu bir güzel oku oğlum, dedi. Bakalım kimi vurmuşlar?

Adnan işini bırakarak gazetenin iri yazılarını araştırdı. Üçüncü sahifede birden durdu. Gözlerinin önündeki yazılar birbirine karışıyor ve genç adamın rengi bembeyaz kesiliyordu.

— Oku bakalım!

Kadın birden haykırdı:

— Ne oluyorsun ayol. Kül gibi oldu rengin? Ne var? Fena bir haber mi var yoksa?

Adnanın dudakları kıpırdıyordu. Fakat sesi çıkmıyordu. Sonra birden:

— Vurmuşlar işte, dedi. Vurmuşlar?

— Kimi vurmuşlar ayol?

— Vurmuşlar işte. Şarkıcıyı vurmuşlar.

Adnan ayağa kalkmıştı. Kadın onu bu halde hiç görmemişti. Adnan sendelemiş, sandalyeye tutunmuş, sonra elini gözlerinin üstüne götürmüştü. Kadın:

— Daha sarhoşluğun geçmemiş senin, dedi. Bak sallanıyorsun ayakta. Hem ne var bu kafa ile başını eğip çalışacak. Git yüzünü yıka bir daha.

Adnan onun dediğini yaptı. Yüzünü değil, bütün başını musluğun altına soktu. Daha ısınmamış olan terkos tepesinden akıyor, bir kol da iki küreği arasından beline doğru iniyordu.

Yıkadı, yıkadı doyamadı. Islak pencerenin önüne oturdu. Kadın ona yüz havlusunu uzattı:

— Durma öyle pencerenin önünde. Bu havada insan daha çok hasta olur. Bak, sırtın bütün ıslak. Değiş bari atletini de.

Adnan gazeteyi tekrar aldı. Bu sefer dişleri arasından okudu:

Dün gece, Tepebaşı bahçesinde okuyucular arasında bulunan Samiye, bahçeden çıkıp otomobile binerken taarruza uğramış, kısa bir münakaşadan sonra kendisine saldıran uzun boylu biri tarafından bıçaklanarak yolun ortasına serilmiştir. Dürüstlüğü ve ağır başlılığı ile anılan Samiye Cerrahpaşa hastahanesine kaldırılmıştır. Yarası ağırdır. Katil şiddetle aranmaktadır.»

Kadın haykırdı:

— Ne olmuş, ne olmuş? Öldürmüşler mi?

— Çok ağır yaralıymış teyze.

— Kim vurmuş?

— Belli değil teyze. Arıyorlarmış.

— Ayol kim vurur adamı? Muhakkak dostu vurmuştur.

Adnan ıslak gömleğinin üstüne ceketini giyiyordu. Kendi kendisine söylenen kadın onun iyice hazırlandığını görünce sordu:

— Nereye gidiyorsun ayol?

— Başım çok fena teyze. Biraz dolaşayım.

— Saçların tepene toplanmış, tara ayol. Sen gençsin. Azıcık kendine çeki düzen ver. Bu ne bu.

Adnan parmaklariyle saçlarını tarıyarak sokağa çıktı. Yürüyor ve kendi kendisine söyleniyordu:

— Bir kadın vuruldu diye yazmışlar. Bir kadını sokak ortasında bıçaklamışlar. Yarası ağırmış. Cerrahpaşada Cerrahpaşada...

Yürüyordu. Sarhoş gibi sallanarak yürüyordu. Dudaklarından saçma sapan sözler dökülüyordu:

— Bir kadın vuruldu. Kadını vurmuşlar. Okuyucu Samiye. Cerrahpaşa. Sokak ortasında vurmuşlar kadını. Kadın.

Birdenbire bir otomobile işaret etti. Bindi ve:

— Cerrahpaşa, dedi.

Bir sigara yaktı. Üst üste çekti. Sonra elinde evire çevire onu seyretti. Araba hızla gidiyordu. Gözlerini taksimetreye dikti. Hiçbir şey düşünmeden rakamların çifter çifter çıkmasını seyretti. Büyük kapının önünde durdukları vakit kendisine geldi. İki buçuk liranın üstünü beklemeden yürüdü.

Hastahanenin ziyaret günüydü. Herkes hediyeleriyle, bazısı hastanın çocuğunu kucağında taşıyarak içeriye giriyorlardı. O da ilerledi. Etrafına bakındı. Kendisinden sorulacak birisini aradı. Bir hastabakıcıyı gözüsledi:

— Hemşire, affedersiniz bir şey soracağım?

Kadın hiçbir şey söylemeden bekledi. O:

— Bir kadın vuruldu, dedi.

Hemşire ona dikkatle bakıyordu. Adnan:

— Affedersiniz, dedi. Onu buraya getirmişler. Ağır yaralı imiş. Öldü mü acaba?

Hemşire ona yeniden dikkatle baktı ve:

— Hangi kadın, dedi.

— Hani gazeteler yazıyor ya. Okuyucu imiş. Samiye.

Başka zaman olsa veya başka birisini sorsa hemşire belki onunla bu kadar meşgul olmazdı. Onu işaretle çağırdı. Bir takım bitip tükenmez koridorlardan saptılar. Bir aralık kadın bir başka hemşireye rasladı. Onu kenara çekerek sordu:

— Ne oldu? Doktor bir şey söyledi mi?

Öteki hemşire:

— Dördüncü kaburgasından girmiş birisi, dedi. Yerde fazla kaldığından korkuyor. İçeriden kanama yapmamış.

— Aklı başına geldi mi hiç?

— Hayır. Zaten tekrar narkoz verildi.

İki kadın ayrıldı. Bunlar acaba kimden bahsediyorlardı. Adnan bir odaya sokuldu. Burada şezlonga uzanmış bir erkek vardı. Yattığı yerde sigara içiyordu.

Kadın ona haber verdi:

(Arkası var)

ATMACA REİS

REİS GİZİNDA SU İLE MU. MU SÖNDÜRDÜ
KURTULURSAN SENİN BİR KEY KELİNİ DİKE ÇEŞİM
MERAKA ETME. KUR TULACAĞIZ
REİS AYAKLARINI GERİLDİ. DİKE ÇE DAYANDI. ZORDAN DAHA. LARI GERİLDİ
DUR AYOL.. ÇATLIYACAK. SIN.
REİS DİRENMEKTE DE. VAM ETTİ VE DİREK... ...NİHAYET KIRILDI.
REİS... REİS...
ALLAHIM OLDU
DAHA ÖL. MEDİM. KURTULACA. GIZ..
REİS YAVAŞ YAVAŞ KIMILDIYOR. AK İŞLERİNİ GÖZ. MEĞE MUVAFFAK OLDU
KURTULDUK. ŞİMDİ DÜŞ ALLAH SİRASI BENDE
DIŞARI ÇIKARKEN BENZİNİ TUTUŞTURMAYI DA İHMAL ETMEDİLER.
KANALI YÜZEREK GEÇTİLER. YANLARINDAKİ İPİ SARAYIN BURÇLARINA KEMENT YARD ATTILAR.
ALA.. KEMENT TAKILDI
YUKARI ÇIKINCA
ŞİMDİ
ŞİMDİ ŞU CAMLI BACADAN İÇERİ GİRECEĞİZ ALLAH YARDIMCIMIZ OLSUN
GİRDİKLERİ YERDE HİÇ SEVİNİŞ GÖSTERİLMEDİLER.
BU SIRADA SANDIK İLE ANGELİKA KULÜBELERİNİ YAVİSİNİ SEYİR İÇİN KULÜBEYE ÇIKTILAR.
ŞİMDİ ŞU ODAYA GİDELİM. ÜST TARAFI SONRA DÜŞÜNÜRÜZ.
ARTIK NE SANA NE DE KİMSEYE FENALIK YAPAMIYACAK. LAR. KÜL OLUYORLAR
GALİBA HEYECANLAN. DANIZ KONTES.. FAKAT MERAKA KET GELMEZ. GELİN YEMEK YİYE. LIM.
202

İlk İtiraf

Yazan: Kemalettin Tuğcu

O zaman, evler bugünkü gibi istifle girmemişti. Aksarayda, yüksek duvarların muhafaza ettiği geniş bir bahçe içinde, selâmlığı, ahırları olan ve bütün ihtişamı ile birlikte ihtiyarlamış bir köşke, zaruret yüzünden iltica etmiştik.

Üvey amcam siyatikten yatıyordu. Dört yıl önce, müflis bir ailenin pek genç ve güzel kızı olan Füruzanla evlenmişti. Genç kızın sadece aile şerefini kurtarmak için kendisini bu ihtiyar kucağa attığını söylüyorlardı.

İhtiyar koca ölecek ve ona hem bir maaş bağlanacak, hem de köşk, birkaç dükkân ve nakit para kalacaktı. Fakat o böyle bir günü beklemiyordu. Bütün güzelliğine rağmen sulu, afif bir kızdı. Hattâ kendi cismini ve maddî isteklerini unutmağa çalışır, soğuk duşlarla bahar hararetini söndürmeğe uğraşırdı.

Fakat bu sahipsiz çiçek, bu kıymetli, renkli ve hararetli varlık, amcamı tedavi etmekte bulunan genç bir doktorun şiddetle hırsını celbediyordu.

Evet, bir bayram günü, onun genç kadını danseder gibi arka arkaya küçük bir odaya sürdüğünü ve şaşkınlığından istifade ederek yüzünden öptüğünü görmüştüm. Füruzan o anda ellerini yüzüne örterek:

— Bu yaptığınız alçaklık! diye

haykırdığını biliyorum.

O tarihten sonra, doktoru bir daha köşkte görmedim. Fakat böyle bir hâdiseye benim şahit olduğumu gören Füruzan yenge:

— Aman Yarabbi! diye inlemişti.

Ben, ayakta, baygınlıklar geçiren genç kadının önünden geçip gidiyordum. O bütün ıstırap ve şaşkınlığı ile koşarak beni yakalamıştı:

— Ahmet, Ahmet, diyordu. Ahmet, şaka bu. Sen şakadan anlamıyor musun? Şaka işte.

— İyi ya, demiştim. İyi ya.

Ben gitmek istiyordum. Benden daha kuvvetliydi. Göğsü ile hail olarak, bileklerimi zapta uğraşarak ve helecandan soluk soluğa, beni alıkoyuyordu:

— Ahmet, ölürüm ben, vallahi ölürüm.

Gördüklerini kimseye söyleme, diye bana tenbih edemiyordu. Sonra benim infialim onu iyice şaşırtmıştı. Niçin sararmışım, niçin kızgın gibiyim? On dört yaşında bir çocuk, bir erkek çocuk...

— Füruzan hanım, bırakın beni, fena oluyorum!

Yüzüme yakın, baharlı, ateşli nefesi:

— Ne, ne? Bana yenge demiyorsun. Neden? Ahmet. Yüzüme bak bakayım.

Yine infialle bakıyorum. Ağladığını görüyor. Büsbütün şaşırıyor:

— Korkmayın Füruzan hanım, kimseye söylemiyeceğim.

İlk cinsiyet duygularıyle âvâre olduğum, boya çektiğim bir çağ. En tehlikeli bir çağ içindeyim. Yegâne güzel kadın olarak onu tanıyordum. Öteden beri yüzünden gözlerimi alamazdım. Zavallı amcam, daima bana, onu satmayı teklif ederdi. Bu müzmin şaka bir müddet önce kesilmişti ama iradesiz, kontrolsuz, yakışıksız meftuniyetim bana ilk hülyaları çoktan vermişti.

O günden sonra, bir köşeye çekilerek düşünmeyi ve ondan kaçmayı, bir şey yememeyi itiyad edinmiştim. Ve bir gün, mehtaplı bir gecede, menekşe güllerinin kucakladığı kameriyede, bana yengeliğini, hattâ sinirli olduğunu hatırlattığı zaman, ben ona yaısla haykırmıştım:

— Beni bırakınız Füruzan hanım. Bırakınız beni. Ben sizi seviyorum.

Bir kahkaha, asabi, berrak, köşkün pencerelerine kadar akseden ve yatalak amcama - Füruzan, sen neye güldün dü o kadar? - dedirten bir kahkaha bana tokat kadar tesir etmişti. Onun, kendisini toplıyarak:

— Elbette seversin yavrum, yengen değil miyim?

Diye tevilleri ye'simi gideremedi. Ve o zaman gittiğim lisenin

ilk sınıfında soğuk alarak zatürreeye yakalanmaklığım zavallı genç kadına korkunç bir endişe vermişti. Bir gece, ateşli ve nöbetli olduğum bir gecede, yüzüme yaklaşan yürü-

(Lütfen sahifeyi çevirinis)

nü bir kâbus gibi hatırlıyorum. Zavallı annesi uzarla yatırmış ve beni başucunda o beklemişti:

— Ahmet, Ahmet, yüzüme bak. Benim, ben Füruzan, diyordu.

Ben cılız, erimiş, sapsarı yatıyor ve söyleniyordum:

— Ben, ben kendimi arka bahçedeki kuyuya atacağım.

Belki benim bu zaliyetle yaşamıyacağımı bile vehmediyordu. Onun sesinin kulağımın dibinde can verir gibi titrediğini duydum:

— Ahmet, iyi ol. Sen iyi ol Ahmet. Eğer beni seviyorsan, sahiden seviyorsan iyi ol. Ben de seni seveceğim.

Ah, ilk gençlik, ilk duygular bu. Ben bu ninni ile nasıl uyanmış, nasıl hayata sarılmıştım. Sendeliyerek, titreyerek ayaklandığım sırada o, annem kadar bana ihtimam göstermişti. Ve bazan yemekte ayağıma basar, tenhalarda yürümü okşar, beni böylece avuturken büyük günahlara dalmış gibi hicabından da ezir ve kızarırdı.

Amcamın ölümü ve bizim bir kira evine çıkmamız bu hayata bir son verdi. Ben sahipsiz bir aşkı küçük bir cenaze gibi sürüdüm. Sefil, haylaz bir insan oldum. Bin güçlükle okuyabilmiş ve nihayet, kız kardeşimi de evlendirdikten sonra bir başıma kalmıştım. İşte ona bir daha böyle rastladım.

Aradan on sene geçtiği halde yine o Füruzandı. Daireden dal maaşını alıyordu. Kayıtsız bir gülümseme ile selâmlaştık. Fakat sonra adresini bularak evine gittim. Beni görmekten asla memnun olmadı. Hattâ ihtiyar bir dadı ile oturduğu evine beni almak istemedi.

— Füruzan hanım, dedim. Vaadinizi size hatırlatmağa geldim.

İnfialle haykırdı:

— Siz beni ne zannediyorsunuz! Kendi ıstırapları ve mahrumiyetleriyle mânevî yaşıyan, benim gibi zavallı bir kadına, bir ihtiras lekesi mi sürmeğe geldiniz?

— Füruzan, dedim. Benimle evlen.

İşte o zaman akar sular durdu. Benden üç yaş daha büyük olan bu masum kadın bir çocuk gibi itaat etti. Ben onu asıl o zaman, olgun ve şiddetli bir aşkla sevdim ve o, bütün maddî ve mânevî varlığı ile, esirn alınmış bir cariye iddiasızlığı ile, bana teslim oldu.

Altı yıl, habis kanser aramıza girip onu benden ayırdığı zamana kadar, en mesut bir karı, koca olarak yaşadık.

BİNBİR ROMAN
Her hafta çıkarılan [illegible] hikâye ve roman mecmuası
ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ, Ankara cad. No. 36 — İstanbul
ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira, 6 aylığı (25 sayı) 6 lira
Sahibi: CAMSON DEMIRAY
Yazı işlerini fiilen idare eden: CELAL DEMIRAY
Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

Kolet'in Sevgilisi

Nakleden: Vahit Orgun

Dupont, son zamanlarda, metresinden şüphelenmeğe başlamıştı. Beş seneden beri birlikte yaşadığı Colette artık kendisine eski sevgiyi göstermiyordu.

İlk zamanlar, hediye edilen bir tek elmas yüzük veya küpe, Colette'in Dupont'a aylarca büyük bir sıcaklıkla sevmesine sebeb olurdu. Şimdi ise, değil elmas küpe ve yüzükler, kürk kolye ve bilezikler dahi Colette'e tesir etmiyordu. Zaman geliyor, aynı yatakta yatıp kalktıkları halde, Colette günlerce Dupont'a bir tek büse dahi vermiyordu.

Hiç bir hediyenin tahrik etmediği bu kadın muhakkak artık Dupont'u sevmiyor ve aldatıyordu. Acaba kimle?...

Dupont, kendisinin yerine geçen bu adamı çok merak ediyordu. Bir gün, Colette'in bir ağzından, Dupont, kıymetli adamı, keşfetmeğe muvaffak oldu. Bu, çocukluk arkadaşı Jean Rideau idi. Dostluğundan bil [illegible] serbestçe evine girip çıkan en samimî arkadaşı, yerini almıştı.

Hemen ertesi gün, Dupont, arkadaşını eve davet etti. Hoşbeşten sonra, mevzuu Colette'in güzelliğine getiren Dupont:

— Bilirsin seni çok severim, dedi. Mektepten beri içtiğimiz su ayrı gitmemiştir. Birbirimize asla yalan söylememişizdir. Bunun için şimdi sana soracağım suale de doğru cevap vereceğine eminim. Colette'e hiç kur yaptın mı? O da sana meyil davrandı mı?...

— Azizim Dupont, Colette ile aramızda en ufak bir rabıta mevcut değildir, diye Jean Rideau gülerek cevap verdi. Kısa bir tereddütten sonra da ilâve etti. Senden doğruyu saklamıyacağım için Colette'i sevdiğimi de senden gizliyecek değilim. Hem zannederim o da beni delicesine seviyor.

— Açık sözlülüğüne teşekkür ederim. Şimdi ortada halledilecek bir mesele kalıyor: İkimizden birisi Colette'den vazgeçmelidir. Bunun için de şöyle bir çare düşündüm. Şimdi Colette mutfaktan gelince, aralarından [illegible] odama gider ve iki el ateş ederiz. Colette hangimizi daha çok seviyorsa onun adını bağırarak buraya koşacaktır. Colette'in sevdiği burada kalır ötekisi de şapkasını giyer ve bir daha buraya adım atmamak şartiyle çıkıp gider. Kabul mu?

— Kabul!

Colette, kahveleri yapıp mutfaktan dönünce, iki arkadaş, evvelce kararlaştırdıkları veçhile çalışma odasına geçer ve tabanca ile havaya iki el ateş edip dışarıyı dinlemeğe başlarlar.

Silâh sesini duyan Colette, hemen sandık odasına [illegible]:

— Adolf sevgilim, gel! Bu iki salak birbirlerini temizlediler. Artık rahatça sevişebiliriz!..

AŞK İHTİRASTIR

BİNBİR ROMAN

